

enden, hvilken kan anslaaes til 6 à 7,000 Rd. For Øvrigt er det ganske vist ikke for Flertallet den overveiende Betragtning at skaffe Statskassen en Indtægt; men det er det Overveiende, at Lidenden kan blive saa billig og hensigtsmæssig som mulig. Jeg tror derved at have sagt Tilstrækkeligt om Ændringsforslaget under Nr. 1. — Jeg skal nu begrunde det andet Ændringsforslag under Nr. 6. Jeg kom vist i Begyndelsen af mit Foredrag ved en Feiltagelse til at sige Forslaget under Nr. 5, men det er Forslagene under Nr. 1, 6 og 15, som jeg nærmest holder mig til. Samtidig med, at de offentlige Bøjskjørelser i Statstidenden ordnes, have vi troet det rigtigt tillige at ordne de stedlige Bøjskjørelser, og Udvalget har paa ingen Maade kunnet finde den Vej heldig, som Regjeringen i §§ 4 og 5 anviser til at ordne de stedlige Bøjskjørelser paa. Den høitagtede Indenrigsminister vil lade de stedlige Bøjskjørelser gaa over til Amtstidenden; men han kan selvfølgelig ikke have — man kan i alt Fald ikke forlange det — noget Kjenndskab til hvilke Amtstidender der specielt maatte egne sig til at være officielle Bøjskjørelses-tidender; han vil derfor i sit Valg blive ledet nærmest af de paagjældende Embedsmænd. Men vi vide nu allerede — og det er ikke saa af os, jeg havde nær sagt, at vi Alle kjende — den Smaalighed, der overhovedet hersker angaaende disse Bøjskjørelser, thi det vide vi jo Alle saa godt, at enhver Embedsmænd, være sig høiere eller lavere, næsten søger at skaffe sig et specielt Organ i Kraft af disse Bøjskjørelser, og langt fra har Die for, hvorvidt vedkommende Tidende har den største Udbredelse blandt Befolkningen; men dette er Noget, som ingenlunde kan være heldigt for Almenvellet. Jeg griber Leiligheden til at sige, at det var ønskeligt, om Regjeringen vilde give sine Embedsmænd alvorligt Paalæg om at tage Hensyn ikke til de Tidender, der maatte behøve dem, men til de Tidender, der have størst Udbredelse i den paagjældende Egn. Der er selvfølgelig en Del Bøjskjørelser, som dette Lovforslag ikke kan vedrøre; men da vi nu have set, hvorledes man er gaaet til Værks i denne Henseende, saa har Flertallet ikke kunnet finde det rigtigt, at Ministeren efter de paagjældende Embedsmænds Anbefaling udtager disse Tidender som fortrinsvis berettigede til at være Bøjskjørelses-tidender, thi saa maatte vi egentlig hellere beholde Stifts- og Amtstidenderne i hvert Amt. Standpunktet vilde derved blive endnu mere forrykket, og derved vilde man endnu mere kunne holde andre Retninger og Meningen nede, end man nu er i Stand til. Udvalgets Mindretal — hvis Forslag jeg for Øvrigt ikke skal indlade mig paa, forinden jeg har hørt en nærmere Begrundelse deraf — har jo stillet Forslag om, at det skulde være „efter indhenteede Erklæring fra vedkommende Amts- og Byraad“, men selv om dette Ændringsforslag vedtages, har dette efter den Stillelse, som

By- og Amtsrådene nu have med Borgmesteren og Amtmanden som fødte Formænd, liden eller ingen Betydning for os, thi i Virkeligheden vil det dog blive de paagjældende Embedsmænd, der komme til at bestemme, hvilket Blad der skal være den officielle Tidende, det være sig enten i et Distrikt eller i et Amt. Hvis man nu dertil vilde sige: Ja, men den Tid er maasse ikke saa fjern, da vi kunne faae et helt andet Amtsråd og Byraad med en helt anden Sammensætning — og jeg vil haabe og ønske, at denne Tid ikke maa være fjern — saa siger jeg dog, at vort Forslag er det bedste; thi der er vel Ingen, der vil bebrejde os, at vi ville, at der skal arbejdes under lige Forhold, og vort Ændringsforslag har kun det Formaal, at Ingen skal fortrænges og Ingen udelukkes, men at Alle skulle komme til at arbejde under lige Forhold for at skaffe sig den Indflydelse, som de kunne i Kraft af deres Menings Godhed. Man vil maasse gjøre den Indvending imod vort Forslag under Nr. 6, at naar vi ville udslette de stedlige Bøjskjørelser, saa at de i det Mindste, naar 10 Aar ere gaaede, ikke mere skulle finde Sted — det vil sige, at vi have ment, at Stiftstidenderne skulde beholde deres Privilegier i 10 Aar — saa vilde deraf følge, at de stedlige Rundgjørelser vilde blive altfor lidt udbredte. Jeg skal imidlertid oplyse om, hvorledes Stillingen er for Diebliffet. Stillingen er den, at der f. Ex. af Aalborg Stiftstidende, som dog er en af de mest udbredte Stiftstidender, kun kommer 3 Exemplarer til Mors og 9 til Thisted. Viborg Stiftstidende kommer slet ikke til Løgstør eller Ribe, hvor der derimod kommer en hel Del Exemplarer af Aalborg Stiftstidende, og Aarhus Stiftstidende kommer i 5 Exemplarer til Hobro. Under Sagens første Behandling nævnte jeg feilagtig Horsens, men det var til Hobro, at den kommer i 5 Exemplarer. Til Mariager kommer der slet ingen Exemplarer af denne Tidende, og naar man veed, at Aalborg og Aarhus Stiftstidender ere de mest udbredte, saa kan man skjønne, hvorledes det staar sig med de øvrige. Ribe Stiftstidende er ofte bleven nævnt, og det er jo ganske vist aldeles urimeligt at lade de vedkommende Aamter betale for en Bøjskjørelse, som slet ingen Betydning har for dem. Ribe Stiftstidende kommer f. Ex. kun til Veile Amt i 3 Exemplarer, nemlig eet til Kolding, eet til Fredericia og eet til Veile, og kun i eet Exemplar til Ringkjøbing, men den kommer hverken til Lemvig, Herning eller de øvrige Poststeder. Skibefstomindrene har Flertallet dog ment, at det vilde være billigt at lade disse Privilegier staa ved Magt i 10 Aar, og jeg tror, at man maa sige, at vi ere gaaede lempelig til Værks, naar man lægger Mærke til, at allerede ved Bevillingerne efter Tronstiftet bleve Stiftstidenderne varslede, idet de kun fik deres Privilegier stadfæstede „indtil videre“. Naar man altsaa